wallada, ja muid kurje teggusid teggi, kellest wõime õppida, mis wägga kartlik assi wäggi ja hea pölli on, sest et keigeparrematki innimest kurjale kiusawad. Jhhaldas ka Tawet Uria naesterahwast ennesele naeseks, ja läkkitas tedda sepärrast ühhe ramatoga leri, üllemapealiko Joabi jure, selle käsoga, Uriat taplusses keige kartlikuma kohha peale panna. Sündis ka nenda, kuida kunningas olli käsknud, ja kui önneto taplusses olli langenud, wõttis Tawet temma leske Patsebat naeseks. Agga se teggo olli wägga Jssanda meelt wasto, ja se tulli Tawetile pärrast sureks süddame walluks.

Pea pärrast sedda tulli prohwet Natan Taweti jure ja räkis temmale nenda: „Ühhes linnas ellasid kaks meest, teine rikkas, teine kehwa. Rikkal olli paljo lambud ja weiksed, kehwal polnud muud kui üks ainus uttekenne, mis ta olli ostnud, se söi temma leiwast, jöi temma karrikast ja maggas temma sülles. Kui nüüd rikkale wõeras tulli, ei täind temma mitte omma karjast keddagi wõtta, waid wõttis, selle kehwa mehhe utte ja walmistas wõerale roaks.“ — Tawet wihhastas ja ütles: „Se mees, kes sedda teinud, on surma wäärt, ja sedda lammast peab temma neljawõrra maksma.“ Agga Natan ütles: „Sinna issi olled se mees!“ Siis tundis Tawet omma patto ja kahhetses kibbedaste, mis ta olli teinud. Selle peale surri ka se poeglaps ärra, mis Patseba temmale olli ilmale tonud, ja ta mattis tedda kurwastusse ja süddame walloga.

Tawet piddi ka sedda näggema, et temma poeg Absalom mässamist tõstis. Se olli üks noor mees illusa näo ja kaswoga, kes rahwast melitas, neid omma issa wasto üllesärritas ja hulga kaupa ennese järrele ahwatles. Kui ta arwas omma mäe hulga sure kül ollewad, läks temma Hebronist, kuhho olli läinud ohwerdama, Jerusalema omma issa peale ja tahtis tedda aujärje pealt ärralükkata. Tawet piddi pöggenedes ennast peästma. Ommeti hoidsid weel paljo rahwast temma pole, neid koggus ta en-